

Sygn. akt IV CSK 253/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa "E." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w G.

przeciwko C. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę
5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania,

a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wskazanie przez skarżącego okoliczności uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu jednej z podstaw nieważności postępowania określonych w art. 379 pkt 1 - 6 k.p.c.

Pozwana opiera twierdzenie o nieważności postępowania na zarzucie *res iudicata* co do kwoty 102 498,08 zł ponieważ sprawa o roszczenie w tej kwocie została prawomocnie rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego w G. w sprawie IX GC (...). Z motywów Sądu Apelacyjnego wywodzi jednak całkowicie błędne wnioski. Sąd ten ustalił bowiem, że faktura VAT nr (...) wystawiona została na kwotę 546 519, 76 zł brutto, podzielił pogląd co do prawidłowości przewalutowania dającego kwotę 447 967,02 zł netto, a więc uwzględniając różnicę kwoty brutto oraz wartości potrącenia w kwocie 12 805,89 i kwoty 102 498,09 zł zasądzonej prawomocnym wyrokiem, roszczenie powoda wynosiło kwotę 431 215,79 zł, co do której wyrokowały Sady obu instancji.

Brak też jest podstaw do przyjęcia, że przedstawione zagadnienia prawne są zagadnieniami istotnymi, a więc cechują się nowością oraz dotychczas nie zostały wyjaśnione i rozwiązane w orzecznictwie, a nadto budzą poważne wątpliwości,

czyli wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznania sprawy.

Pierwsze z przedstawionych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z 185 § 1 k.p.c. skarżąca wiąże z wątpliwością, czy kryteriami złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej jako czynności przerywającej bieg przedawnienia są kumulatywnie przesłanki niemożności ominięcia danej czynności w toku dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia oraz brak możliwości inicjowania przez uprawnionego dalszych stadiów postępowania.

Za utrwalony i dominujący trzeba uznać pogląd zarówno judykatury jak i doktryny, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., III CZP 42/06, OSNC 2007 r., nr 4, poz. 54, Biul. SN 2006 r., nr 6, poz. 6, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNC 1965 r., nr 2, poz. 34, z dnia 11 kwietnia 2007 r., II CSK 612/07, nie publ., z dnia 14 listopada 2012 r., V CSK 515/11, Biul. SN 2013 r., nr 12, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, nie publ.). Ocenę zaistnienia przesłanek określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. trzeba odnosić do charakteru danej czynności prawnej wskazanej jako zdarzenie, które przerywa bieg przedawnienia i w tym aspekcie dokonać analizy, czy jest ona dokonana przed odpowiednim organem i została przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Generalna odpowiedź na wskazane zagadnienie nie jest więc możliwa, zwłaszcza, że w obszernym uzasadnieniu wniosku skarżąca odwołuje się do tych judykatów, które dotyczyły zagadnienia, czy nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu jest zdarzeniem prawnym, które może być zakwalifikowane jako czynność przerywająca bieg przedawnienia. Z tej też przyczyny nie istnieje potrzeba wykładni we wskazanym przez skarżącą zakresie. Nie ma także poważnego, uniwersalnego i istotny charakteru zagadnienie dotyczące rozkładu ciężaru dowodu spełnienia świadczenia przez sprzedawcę zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 354 § 1 k.c.; nie budzi bowiem sporu, że sprzedawca powinien udowodnić fakt wydania rzeczy i przeniesienia własności (art. 535 k.c.), a w razie podniesienia zarzutu

przez kupującego udowodnić właściwą jakość rzeczy, zaś kupujący, o ile wywodzi z tego skutki prawne, przeciwstawić dowód wadliwości rzeczy. Na marginesie jedynie można wskazać, że Sąd Apelacyjny nie „przerzucił” na pozwaną obowiązku udowodnienia wadliwości rzeczy a uznał, że powódka udowodniła jej właściwą jakość.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw